

en anderzijds het Bastillebestuur (vooral de overkoepelende en toezichhoudende taken). De restaurateur van de Vestingbar ging naar het College van Tappers. Het Bastillebestuur annexeert de inkomsten van de Bastille Commissie uit de Vestingbar, en zo worden Vivaan, D. S. C. en Vestingbar sterk afhankelijk van een orgaan dat zich zelfs in zijn eigen doelstellingen altijd nadrukkelijk had gedis-tantieerd van het inhoud geven aan het gezelligheids-aspekt. De consequentie is bovendien dat Zegers direct veel te maken krijgt met dit aspekt, aangezien hij immers adviseur is van het Bastillebestuur. De pure zakelijkheid van Zegers, wiens deskundigheid garant stond voor een grote invloed, vond al gauw veel weerklank in het Bastillebestuur, vooral

bij de in de Bastille vergrijsde Jan Oosterhuis. Dit onttaarde in een veel stroevere samenwerking van de gebruikerseenheden (Vestingbar, D. S. C. en Vivaan) met het Bastillebestuur, dan dat het geval was met de Bastillecommissie.

In een volgend artikel willen we onder meer ingaan op de vraag of er een verband bestaat tussen de bovenstaande feiten en het functioneren van de Bastille als ontmoetingscentrum.

SJAAK PRIESTER - JOHN HEYMANS

WHERE THE ACTION IS.....

Het is plezierig te merken dat de redactie van de Wekker door middel van een kritisch artikel van van der Staak de discussie rond het onderzoek naar de technische studie in deze tijd een nieuwe impuls heeft gegeven. De kritische toon van de bijdrage wijst erop dat de gang van zaken de schrijver met enige zorg vervult. We zullen proberen in het volgende kort in te gaan op enkele hoofdzaken.

Naar ons gevoel komt de kritiek van van der Staak er op neer dat hij de onderzoekers verwijt actie te vermijden terwijl de methode van onderzoek juist als actie-onderzoek bestempeld wordt. De pretentie van het onderzoek is een bijdrage te leveren tot het ontwikkelen van een onderwijs-situatie die betere mogelijkheden biedt voor het aangaan van persoonlijk en maatschappelijk relevante werkvormen. Toch heeft het onderzoek zich tot nu toe (sinds maart van dit jaar) nog nauwelijks gericht op die situaties waarin werkelijk beslissingen over verandering aan de orde zijn. In dat licht vraagt de schrijver zich af of het juist is mensen die zich bij deze problematiek betrokken voelen geïsoleerd van werkelijke beslissingssituaties in een nieuwe groep te verzamelen.

Misschien is het goed de gedachtengang weer te geven die tot deze onderzoeksopzet heeft geleid. Uitgangspunt van het project "Technische Studie in deze Tijd" was de vraag: Is het mogelijk alternatieve opvattingen over maatschappelijk relevant onderwijs en onderzoek in concreto binnen de opleiding gestalte te geven waardoor de persoonlijke betekenis van de studie toeneemt.

Deze vraag geeft tegelijkertijd een beoordeling van de huidige situatie. Het bestaande wetenschapsbeleid correspondeert onvoldoende met de opvatting van bepaalde groepen studenten en staf over de maatschappelijke functie van onderwijs en onderzoek en er is weinig perspectief dat er door eigen invloed verandering in de gewenste richting zich zal voordoen. Zowel de stemverhoudingen als de discussie bij het laatstgehouden Kort Geding over de bijdrage die de TH levert aan het oplossen van maatschappelijke problemen zijn in dit verband indicatief. Beide dimensies van het in het vooronderzoek ontwikkelde probleemmodel - zinloosheid en machteloosheid - komen zo in de uitgangsvraag samen.

Hoe nu deze situatie te veranderen? Het was natuurlijk mogelijk geweest dat de onderzoekers een aantal structuurwijzigingen hadden voorgesteld, waarbinnen de relevante problematiek op een betere manier zou kunnen worden aangepakt. Maar daarmee zouden toch weer van buitenaf de marges

van gedragmogelijkheden zijn bepaald. Waar het onderzoek erop gericht is de mogelijkheid tot zingeving en invloed te vergroten was het voor ons de vraag of deze bijdrage in deze situatie de meest wenselijke was. Uitgaande van de gedachte dat de wijze van onderzoek niet strijdig mag zijn met de oplossing die men nastreeft, leek het dan ook meer voor de hand te liggen te kiezen voor een opzet die aan iedereen de mogelijkheid bood mee te werken aan een oplossing van de gestelde problematiek. De bijdrage van de onderzoekers is dan de betrokkenen te helpen hun globale wensen te vertalen in concrete beleidsalternatieven en daarbij met name te letten op consequenties van deze alternatieven voor de onderliggende problematiek van zingeving en macht.

Door in beslissingssituaties waarin deze nieuwe voorstellen aan de orde komen een analyse te maken van motiveringen pro en contra, machtsverdeling en interpersoonlijke beeldvorming wordt strategische informatie ontwikkeld die de weg markeert waarlangs de gewenste verandering tot stand kan komen. Niet actie om de actie - of analyse van de beslissing om de analyse - staat dan centraal, maar de functionaliteit van de analyse voor de op verandering gerichte groep. Met deze weergave van onze opvattingen zijn de titelvragen van van der Staaks artikel beantwoord. Gegeven het probleem is primair in de onderzoeks-situatie dat wat het veld wil.

De keerzijde van de medaille is dat de gevolgde procedure onvermijdelijk meer tijd vereist om tot concrete voorstellen te komen. Meer tijd zowel vanwege de open vorm van de vraagstelling als vanwege de diversiteit van opinies binnen de veranderingsgroep. Het is mogelijk dat voor sommigen dit noodwendige vertragingseffect ontmotive-rend werkt en de al aanwezige gevoelens van machteloosheid nog eens versterkt. Met van der Staak moeten we ons dan ook afvragen of de mogelijkheid om langs de gevolgde weg tot een oplossing van de problematiek te komen misschien niet is overschat

Een gericht onderzoek naar de effecten van de gevolgde werkwijze kan materiaal opleveren, naast de reeds voorhanden voorstellen en ideeën, waarmee onderzoekers en de groep actief betrokken de problematiek in brede kring aan de orde kunnen stellen.

Wanneer deze discussie over de methode van onderzoek daar ook toe bijdraagt lijkt er een vruchtbare voedingsbodem aanwezig te zijn voor verdere actie

Namens de "projectgroep van Strien",

R. Nauta.